

2

Nejsem fyzik jako máma. Nejsem dokonce ani doktorand jako Paul a Theo. Jsem dcera dvou vědců, která prošla domácím vzděláváním a při učení měla dost volnou ruku. Vzhledem k tomu, že jsem jediný člen rodiny, který přemýšlí pravou hemisférou, mnohem víc než pokročilému studiu věd se věnuju malbě. Na podzim se chystám nastoupit na obor restaurátorství na Rhode Island School of Design. Takže pokud byste se chtěli bavit o Kandinském, míchat olejové barvy nebo natáhnout plátno, jsem váš člověk. Cestování mezi dimenzemi? Smůla. Vím ale tohle:

Vesmír je ve skutečnosti multivesmír. Existuje nekonečný počet kvantových realit, které se na sobě vrství. Zkráceně jim budeme říkat *dimenze*.

Každá dimenze představuje jeden soubor možností. V zásadě to znamená, že cokoli, co se může stát, se také stane. Existuje dimenze, ve které druhou světovou válku vyhráli nacisté. Dimenze, kde Ameriku kolonizovali Číňané dlouho předtím, než připlul Kolumbus. A také dimenze, ve které se Brad Pitt a Jennifer Aniston nikdy nerozvedli. Dokonce existuje i dimenze, která je úplně stejná jako ta moje, jen se v ní Marguerite jeden den ve čtvrté třídě rozhodla, že si vezme modré triko, zatímco já si vzala zelené. Pokaždé když si osud hodí mincí, dimenze se znovu rozdělí a vytvoří další a další vrstvy reality. A takhle to pokračuje donekonečna.

Tyhle dimenze se ale nenacházejí někde v dalekém vesmíru. Jsou doslova kolem nás, dokonce i uvnitř nás, ale jelikož existují v odlišné realitě, nedokážeme je vnímat.

Na počátku své kariéry doktorka Sophia Kovalenková, moje máma, vyslovila hypotézu, že bychom měli být schopní tyhle dimenze odhalit, a co víc, měli bychom být schopní je vnímat – a dokonce ovlivňovat. Všichni se smáli. Psala jednu práci za druhou, rok co rok teorii rozpracovávala, nikdo jí ale nevěnoval pozornost.

Pak se jí jednoho dne – zrovna když to vypadalo, že bude na poli vědy definitivně odepsaná jako cvok – podařilo publikovat další článek, ve kterém zdůraznila paralely mezi vlnovou teorií a její prací v oblasti dimenzionální rezonance. Na celém světě ji vzal vážně nejspíš jen jeden jediný vědec – doktor Henry Caine, britský oceánograf. A fyzik. A matematik. A pochopitelně extrémně ambiciózní člověk. Když si práci přečetl, dokázal odhalit potenciál, který do té doby všichni přehlíželi. Máma měla kliku, protože jakmile se z nich stali výzkumní partneři, její práce se konečně začala někam posouvat.

Ještě větší kliku jsme měly já a Josie, protože z doktora Cainea se stal náš táta.

Posuňme se o dvacet čtyři let vpřed. Práce rodičů pokročila natolik, že začala přitahovat pozornost lidí i mimo vědecké kruhy. Vědci ze Stanfordu a Harvardu začali opakovat jejich experimenty, ve kterých dokázali přítomnost alternativních dimenzí. Už se jim nikdo nesmál. Byli připravení vyzkoušet cestování mezi dimenzemi – nebo aspoň vyvinout stroj, který to umožní.

Podle máminy teorie má být pohyb fyzických předmětů mezi dimenzemi velice obtížný, nicméně energie by měla být schopná se přemísťovat relativně snadno. Máma také tvrdí, že formou energie je i vědomí. To vedlo ke všemožným divokým spekulacím – rodiče se ale vesměs soustředili na vývoj přístroje, který by sen o cestování mezi dimenzemi proměnil ve skutečnost. Něco, co by umožnilo lidem vydat se do jiné dimenze a – což je ještě ošidnější – stejným způsobem se z ní vrátit zpátky.

To bylo troufalé. Nebezpečné. Přístroje musí být vyrobeny ze speciálních materiálů, které se pohybují mnohem snadněji než jiné formy hmoty, musí být schopné zachytit a udržet vědomí cestovatele, což je podle všeho velice obtížné, a musí splňovat ještě milion dalších technických specifikací, které dokáže chápat jen člověk s hromadou doktorátů z fyziky. Abych to zkrátila: Je *vážně* těžké takové přístroje vyrobit. Proto rodiče vyvinuli spoustu různých prototypů dlouho předtím, než vůbec začali uvažovat o jejich uvedení do provozu.

Když to pak začalo vypadat, že sestrojili model, který by mohl fungovat – to bylo před pár týdny –, museli jsme to řádně oslavit. Máma s tátou, lidé, kteří málokdy vypijí něco silnějšího než čaj Darjeeling, otevřeli lahev šampaňského. Theo podal sklenici i mně a nikdo se nad tím ani nepozastavil.

„Na Ohniváka,“ pronesl Theo. Konečný prototyp ležel na stole před námi, jeho součástky zářily a navzájem se překrývající spleť vrstvy kovů připomínaly křídla nějakého hmyzu. „Pojmenováném po legendárním slovanském stvoření, které vysílá hrdiny na úžasná dobrodružství,“ v tu chvíli se Theo odmlčel a kývl směrem k mé matce, „a samozřejmě po mojí nabušený káře, protože jo, fakt je tak hustá.“ Theo je ten typ kluka, který výrazy jako „nabušená kára“ používá ironicky. V jeho očích se ale ten večer opravdu zrcadlil obdiv, který k mým rodičům cítil. „Doufejme, že nějaká dobrodružství čekají i na nás.“

„Na Ohniváka,“ přidal se Paul. Svůj hrůzný čin nejspíš plánoval i ve chvíli, kdy pozvedl skleničku a příťukl si s tátou.

Dá se říct, že po desetiletích potíží a posměšků rodiče konečně získali skutečný respekt – a že byli blízko průlomů, který je dostane ještě mnohem dál. Mámu by označili za jednu z nejdůležitějších vědkyň v dějinách. Z táty by se stal minimálně druhý Pierre Curie. Možná by si dokonce mohli dovolit poslat mě na léto do Evropy, kde bych navštívila Ermitáž a Museo del Prado a všechny ty úžasné galerie, o kterých jsem do té doby jen slyšela. Vše, co jsme si kdy přáli, bylo na dohled.

Pak ale jejich věrný výzkumný asistent Paul Markov prototyp ukradl, mého otce zavraždil a utekl.

Klidně mu to mohlo projít, protože se přemístil do jiné dimenze mimo dosah práva. Dokonalý zločin. Beze stopy zmizel ze svého pokoje; dveře zůstaly zamčené zevnitř.

(Když člověk cestuje mezi dimenzemi, jeho fyzická forma je podle všeho „nepozorovatelná“, což má něco společného s kvantovou mechanikou, a kdybych se to pokoušela vysvětlit, dostala bych se k příběhu o kočce v krabici, která dokud krabici neotevřete, je zároveň živá i mrtvá, a pak to začne být vážně složité. *Nikdy* se žádného fyzika na tu kočku neptejte.)

Paula by nikdo nenašel, nikdo by ho nechytil. Jenže Paul nepočítal s Theem.

Toho večera za mnou Theo přišel, když jsem seděla na staré terase za domem. Místo osvětloval jen úplněk na nebi a světýlka, která Josie minulého léta rozvěsila na zábradlí – světýlka ve tvaru exotických ryb, které vyzařují modré a oranžové světlo. Přes bílé krajkové šaty jsem si oblékla tátův starý kardigan. V prosinci jsou občas noci studené i v Kalifornii, a navíc svetr voněl po tátovi.

Myslím, že mě Theo chvíli pozoroval, než za mnou přišel. Čekal, až se dám trochu dohromady. Tváře jsem měla rudé a plné slzavých cestiček. Už jsem smrkala tolikrát, že jsem při každém nádechu cítila ostré bodnutí. Hlava mi třestila. Ale v tu chvíli jsem už byla vybrečená.

Theo se posadil vedle mě na kraj schodů a nervózně poklepával nohou. „Poslyš,“ řekl. „Chystám se provést jednu takovou hloupost.“

„Co?“

Jeho tmavé oči se střetly s mými tak intenzivně, až mě na jeden bláznivý okamžik napadlo – nehledě na to, co všechno se zrovna dělo –, že se mě chystá políbit.

Místo toho napřáhl ruku. V dlani se mu leskly další dva modely Ohniváka. „Vydám se za Paulem.“

„Ty –“ Můj roztřesený hlas, už tak dost vyčerpaný pláčem, se zlomil. Hlavou mi vířilo tolik otázek, že jsem ani nevěděla, kde začít. „Ty máš staré prototypy? Myslela jsem, že jste je zničili.“

„To si myslel i Paul. A – no, technicky vzato, mysleli si to i tvoji rodiče.“ Zaváhal. I pouhá zmínka o tátovi, jen den po jeho smrti, neskutečně bolela – Thea nejspíš stejně jako mě. „Ale součástky, které jsme znovu nepoužili, jsem si nechal. Hrál jsem si s nimi, z laboratoří Triad jsem si půjčil nějaké vybavení. Vylepšoval jsem je podle toho, jak jsme pokračovali v práci na posledním Ohnivákovi. Existuje slušná šance, že jeden z nich bude fungovat.“

Slušná šance. Theo se chystal nepředstavitelně riskovat, jen aby mohl získat „slušnou šanci“ pomstít se Paulovi.

Přes všechny vtípky a flirtování, které mezi námi občas probíhalo, mě čas od času napadlo, jestli je Theo Beck se svými tričky se jmény indie kapel, svým hipsterským kloboukem a Pontiacem z roku 1981, kterého sám spravil, jen velký fouňa. Teď jsem se propadala hanbou, že jsem o něm vůbec kdy pochybovala.

„Když lidé cestují dimenzemi,“ pokračoval s očima upřenýma na prototypy, „zanechávají za sebou stopy. Subatomární – fajn, přeždu rovnou k věci. Jde o to, že můžu Paula vystopovat. Je jedno, kolikrát skočí, přes kolik dimenzí bude prchat, pokaždé po něm zůstane stopa. A já vím, jak tyhle věcičky nastavit, aby tu stopu sledovaly. Paul může utíkat, ale nemůže se schovávat.“

Ohniváci se v jeho dlani třpytili. Připomínali podivné asymetrické medailonky z bronzů – šperky, které byly v módě možná někdy v secesi, kdy organické tvary vážně letěly. Jeden z kovů uvnitř je tak vzácný, že jeho těžba probíhá v jediném údolí na celém světě, ale kdo netuší, o co jde, si nejspíš jen pomyslí, že to jsou hezké cetky. Jenže Ohniváci jsou klíče, kterými lze odemknout vesmír. Ne – *vesmíry*.

„Můžeš ho sledovat kamkoli?“

„Skoro kamkoli,“ odpověděl Theo a zadíval se na mě. „Znáš omezení, že? Určitě jsi nevypla *úplně* pokaždé, když jsme se o tomhle u večere bavili?“

„Znám omezení,“ odpověděla jsem dotčeně. „Chtěla jsem říct, jestli ho můžeš sledovat kamkoli v rámci těch dimenzí.“

„Jo, to můžu.“

Živé bytosti mohou cestovat jen do těch dimenzí, ve kterých už existují. Dimenze, ve které se moji rodiče nikdy nepotkali? Tam se nikdy nepodívám. Dimenze, ve které jsem už po smrti? Odsud se tam nedostanu. Protože když člověk cestuje do jiné dimenze, ve skutečnosti se jen zhmotní *uvnitř* svého jiného já. Ať je jiná verze vás kdekoli, ať dělá cokoli, jste tam i vy.

„Co když Paul skočí někam, kam ho nebudeš moct následovat?“ zeptala jsem se.

Theo pokrčil rameny. „Tak nejspíš skončím ve vedlejším vesmíru. Ale o nic nejde. Až skočí znovu, můžu vysledovat jeho stopu odamtud.“ Převaloval Ohniváky v dlani a zamýšleně hleděl do dále.

Měla jsem pocit, že pro Paula bude nejvýhodnější, když bude bez přestání co nejrychleji skákat z dimenze do dimenze, dokud nenarazí na vesmír, ve kterém já ani Theo neexistujeme. Tam by mohl zůstat, jak dlouho bude chtít, bez šance na dopadení.

Jenže Paulovi šlo o víc než jen o zničení mých rodičů. Ať už se z něj vyklubal jakýkoli křivák, není hloupý. Takže jsem věděla, že by to neudělal z pouhé krutosti. Kdyby mu šlo jen o peníze, mohl přístroj prodat někomu ve své vlastní dimenzi a nemusel by prchat do jiné.

Ať už mu šlo o cokoli, nemůže se skrývat navždy. Dříve nebo později se vydá za svým skutečným tajným cílem. A až to udělá, budeme ho moct chytit.

My ho chytíme. Ne samotný Theo – my oba. Theo držel v ruce prototypy dva.

Studený poryv větru mi rozcuchal vlasy a rozhoupal světýlka na zábradlí, až to vypadalo, že se plastové rybičky snaží uplavat. Prozněla jsem: „Co se stane, když Ohnivák nebude fungovat?“

Theo si otřel svoje glády o stará prkna terasy a přitom se z jednoho prkna odštípl kousek dřeva. „No, možná se nestane vůbec nic. Možná tu jen budu stát a připadat si jak blbec.“

„To je nejčernější scénář?“

„Ne, v nejčernějším scénáři ze mě zbyde jen břečka z atomů.“

„Theo –“

„To se nestane,“ uklidnil mě samolibě. „Nebo o tom aspoň silně pochybuju.“

Můj hlas byl jen o něco hlasitější než šepot. „Ale půjdeš do toho. Kvůli tátovi.“

Naše oči se střetly a Theo odpověděl: „Kvůli vám všem.“

Zatajil se mi dech.

Theo po krátké chvíli uhnul pohledem a dodal: „Jak jsem řekl, nestane se to. Řekl bych, že aspoň jeden z nich bude fungovat. Přece jen jsem je přestavoval já a oba víme, že jsem génius.“

„Když jste se jednou bavili o testování těch věcí, prohlásil jsi, že byste se o to v žádném případě neměli pokoušet.“

„Jo, no, občas přeháním. To už ti muselo dojít.“ Theo je možná fouňa, ale jedno se mu musí nechat: Aspoň to o sobě ví. „A navíc to bylo dřív, než jsem na nich začal pracovat. Ohniváci jsou teď lepší než kdykoli předtím.“

Nerozhodla jsem se tam a v tu chvíli. Když Theo přišel a posadil se vedle mě, tragédie, která roztrhla moji rodinu na dvě části, mě naprosto ochromovala. Když jsme se spolu začali bavit, věděla jsem přesně, co chci dělat, a měla jsem pocit, že to vím už dlouhou dobu. „Jestli si jsi tak jistý, tak fajn. Jdu do toho taky.“

„Moment. Zadrž. Nikdy jsem neřekl, že jde o výlet pro dva.“

Ukázala jsem na Ohniváky. „Tak je spočítej.“

Sevřel přístroje v dlani a zadíval se na ni, jako by si přál, aby nepřinesl oba a nikdy mě na tu myšlenku nepřivedl – ale smůla, už bylo moc pozdě.

Tiše jsem pokračovala: „Nic si nevyčítej. Ale ani nedoufej, že mi to rozmluvíš.“

Theo se ke mně naklonil a jeho samolibý úšklebek byl tentam. „Marguerite, přemýšlela jsi o tom, co riskuješ?“

„Neriskuju o nic víc než ty. Můj táta je *mrtvý*. Máma si zaslouží aspoň nějakou spravedlnost. Takže musíme Paula zastavit. A já ti v tom pomůžu.“

„Je to nebezpečné. A to teď ani nemluvíme o skákání mezi dimenzemi a tak. Chci říct – nevíme, v jakých světech se ocitneme. Jediné, co víme, je, že tam bude i Paul Markov, a to je pěkně nepředvídatelný parchant.“

Paul, nepředvídatelný. Ještě předevčírem bych se tomu zasmála. Paul mi vždycky připadal stejně tichý a netečný jako skály, po kterých o víkendech leze.

Teď už jsem věděla, že Paul je vrah. Když byl schopný zabít tátu, bude schopný zabít i Thea nebo mě. Na tom už ale nesejde.

Prohlásila jsem: „Musíme to udělat, Theo. Je to důležité.“

„Ano, to je. Proto to dělám. To ale neznamená, že musíš i ty.“

„Přemýšlej chvíli. Nemůžeš skákat do dimenzí, ve kterých neexistuješ. Určitě je několik dimenzí, ve kterých ty nejsi, ale já ano.“

„A naopak,“ odtušil.

„I tak.“ Chytila jsem Thea za druhou ruku, jako bych ho pevným stiskem dokázala přesvědčit o tom, jak moc mluvím vážně. „Můžu ho sledovat do míst, kam ty nemůžeš. Rozšířím tvůj dosah. Ve dvou budeme mít mnohem větší šanci ho najít. Nehádej se se mnou, protože víš, že to je pravda.“

Theo vydechl, opětoval stisknutí, pustil moji dlaň a prohrábl si ježaté vlasy. Byl neposedný a roztěkaný jako obvykle, ale poznala jsem na něm, že moji nabídku vážně zvažuje.

Když se jeho tmavé oči setkaly s mými, povzdechl si. „Kdyby tvoje matka měla sebemenší tušení, o čem se tu bavíme, tak by mě zaživa stáhla z kůže. A to nemyslím obrazně, ale doslova. Řekl bych, že by mě fakt stáhla z kůže. Občas má takový divoký oči. Vsadím se, že v sobě má kozáckou krev.“

Na okamžik jsem zaváhala a zamyslela se, co by tohle všechno znamenalo pro moji matku. Kdyby se na naší cestě cokoli zvrtno – kdyby se ze mě stala břecha z atomů –, přišla by během dvou dnů o tátu i o mě. Slova nedokážou vyjádřit, co by to s ní udělalo.

Jenže když Paulovi jeho čin projde, zničí ji to úplně stejně – a mě taky. To nedovolím. „Mluvíš o mámině pomstě. To znamená, že do toho jdeme společně, že?“

„Jen když si budeš naprosto jistá. Prosím, nejdřív si to pořádně promysli.“

„Už jsem si to promyslela,“ opáčila jsem, i když to nebyla tak úplně pravda, na tom ale nesešlo. Myslela jsem to stejně vážně tenkrát, jako to myslím teď. „Jdu do toho.“

Tak jsem se dostala sem.

Ale kde přesně jsem? Procházím ulicí, která je navzdory pozdní hodině velice rušná, a snažím se prozkoumat okolí. Ať jsem, kde jsem, rozhodně to není Kalifornie.

Tohle město by klidně mohlo být výtvozem Pabla Picassa – všímám si ostrých úhlů, strnulosti a tmavých ocelových pruhů, které na budovách vypadají jako řezné rány. Představím si sebe jako jednu z žen, které maloval – tvář rozpůlenou, nesymetrickou a kontrastní. Jedna půlka se usmívá, zatímco druhá němě ječí.

Zastavím se. Došla jsem ke břehu řeky a přes temnou vodu zahlédnu budovu ozářenou reflektory, kterou poznávám: katedrálu svatého Pavla.

Londýn. Jsem v Londýně.

Dobře. Fajn. To dává smysl. Táta pochází... pocházel z Anglie. Do Spojených států se přestěhoval až poté, co začal pracovat s mámou. V téhle dimenzi se nejspíš ona přesunula na jeho univerzitu a všichni žijeme v Londýně.

Z hloubi mé mysli vybublá myšlenka na tátu, který je naživu a někde poblíž, a pohltní mě natolik, že sotva dokážu myslet na cokoliv jiného. Chci se za ním okamžitě rozeběhnout, teď hned, a pevně ho obejmout a omluvit se mu za to, že jsem mu odmlouvala a utahovala si z jeho legračních motýlků.

Jenže tahle verze táty nebude můj táta. Bude to jiná verze. Táta téhle Marguerite.

Mě to ale nezajímá. Takhle blízko už se k tátovi stejně nedostanu, takže si nenechám ujít příležitost.

Fajn. Další krok – přijít na to, kde v téhle dimenzi bydlím.

V Londýně jsem byla na návštěvě za tetou Susannah jen třikrát

a vždy se jednalo o krátký výlet. Teta Susannah je posedlá nakupováním a klevetěním, a i když táta svoji sestru nadevše zbožňoval, vydržel v její přítomnosti maximálně šest dní. Nicméně jsem v Londýně strávila dost času na to, abych poznala, že takhle by v žádném případě neměl vypadat.

I při chůzi kolem jižního břehu Temže mi je jasné, že v téhle dimenzi byly počítače vynalezeny o něco dřív, protože technologie tu pokročila dál. Několik lidí se navzdory lijáku zastavilo a zapnulo drobné světelné čtverce – připomínají počítačové obrazovky, až na to, že se z čista jasna objevují před svými majiteli. Jedna žena promlouvá k obličejí; nejspíš jde o holografický telefonát. V tu chvíli si všimnu, že se jeden z mých širokých náramků rozzářil. Pozvednu zápěstí k obličejí a přečtu si slova napsaná drobným kovově se lesknoucím písmem na vnitřní straně:

Osobní bezpečnost ConTech

STRÁŽCE Model 2.8

Provozuje Verizon

Nejsem si úplně jistá, co to znamená, ale tipla bych si, že to nebude jen tak obyčejný náramek.

Jaké další druhy pokročilé technologie tu asi mají? Pro každého v téhle dimenzi jsou tyhle věcíčky běžné – jak vznášedla nad Londýnem, tak jednokolejka bez kolejí, která se vlní nade mnou. Pro znučené pasažéry jde nejspíš jen o konec dalšího nudného dne.

Všude dobře, doma nejlíp, napadne mě, jenže ten vtípek zní i v mojí hlavě trapně. Znovu se zadívám na svoje vysoké podpatky. Jsou přesný opak balerín, které obvykle nosím, a připomínají spíš střevíčky pro Popelku.

Pak si připomenu, že mám na krku ten nejmocnější vynález – Ohniváka. Otevřu medailonek a prohlédnu si zařízení schované uvnitř.

Vypadá složitě. *Hodně* složitě. Trochu mi připomíná naše univerzální dálkové ovládání, které má tolik čudlíků a tlačítek a funkcí, že

žádný člen naší domácnosti – která zahrnuje několik fyziků včetně mé matky, která je považovaná za druhého Einsteina –, *vůbec žádný* není schopný přijít na to, jak přepnout z playstationu na DVR rekordér. Ale stejně jako na univerzálním dálkovém ovládní, i na Ohnivákovi jsem se naučila ovládat ty nejdůležitější funkce: Umím přeskočit do nové dimenze. V případě, že se dostanu někam, kde mi bude hrozit bezprostřední nebezpečí, dokážu se okamžitě vrátit zpátky. Umím aktivovat „upomínku“, kdyby bylo potřeba.

(Myšlenka je taková, že lidé cestující mezi dimenzemi nejsou celou dobu úplně při vědomí – spíš víceméně spí uvnitř jiných verzí sebe sama. Proto je možné prostřednictvím Ohniváka nastavit upomínku, která udrží vaše vědomí o něco déle pod kontrolou. No, dost už teorií. Moje zkušenost je zatím taková, že upomínky nejsou třeba.)

Prohlížím si Ohniváka, který se mi třeptá na dlani, a připomínám si, že když jsem se naučila pracovat s touhle věcí, tak si poradím s čímkoli, co existuje v téhle dimenzi. Ožiju a začnu pozorněji sledovat lidi kolem. *Dívej se a uč se.*

Žena se dotkne kovové spony připevněné na rukávu a rázem se před ní objeví holografická počítačová obrazovka. Spěšně přejedu dlaněmi po svém oblečení; tahle stříbrná bunda na rukávech nic takového nemá, ale něco podobného mám připnuté na klopě. Poklepu na to – a když se přede mnou zjeví hologramová obrazovka, nadskočím. Hologram nadskočí se mnou.

Fajn, to je... to je docela hustý. Co teď? Hlasové ovládní, jako Siri na iPhonech? Může být něco „dotykové“, když nemá nic, čeho by se dalo dotýkat? Zkusím natáhnout ruku a před obrazovkou se objeví holografická klávesnice. Předstírám, že něco píšu...

Slova, která natukám, se nepřekvapivě objeví na obrazovce ve vyhledávacím panelu: *PAUL MARKOV.*

Jen co vyjede osmdesát trilionů výsledků, cítím se jako blbec. Markov je vcelku běžné příjmení v Rusku, odkud Paulovi rodiče emigrovali, když mu byly čtyři roky, a ruská varianta jeho jména (Pavel) je také oblíbená. Takže tisíce lidí se jmenují Paul Markov.

Zkusím to znovu, tentokrát napíšu *Paul Markov fyzik*. Nemám žádnou jistotu, že i tady bude Paul studovat fyziku, až na to, že potřebuju někde začít a fyzika je podle všeho jediná lidská činnost, které Paul rozumí.

Tyhle výsledky už vypadají slibněji. Většina z nich se zmiňuje o Univerzitě v Cambridgi, tak otevřu odkaz s názvem „Profil fakulty“. Pojednává o profesorovi úplně jiného jména, ale v profilu je uveden i seznam jeho výzkumných asistentů, a opravdu, je tam i fotka Paula Markova. Je to on.

Cambridge. Taky je v Anglii. Mohla bych se tam dostat za pár hodin...

Což znamená, že on se za pár hodin může dostat odtamtud sem.

Jsmo schopni Paula vystopovat, protože díky Ohnivákům je možné zjistit, kdy dojde k dimenzionálnímu narušení. Jenže to znamená, že Paul taky může vystopovat nás.

Jestli je tohle ta správná dimenze – jestli Paul poté, co přerezal brzdy u tátova auta a ukradl dokončeného Ohniváka, utekl právě sem –, tak už ví, že tu jsem taky.

Možná skočí do jiné dimenze a uteče.

Nebo už po mně jde.